

Albul nopților de iarnă

Stefan Doroftei-Doimaneanu

La granița dintre cuvânt și tăcere
Veghează neliniștea în iadul trezit,
Pământul frământă în palme durere
Pădurile verbelor s-au desfrunzit.

Se stinge în sânge încet cutezanța,
Cerul rănit se ascunde-n pasteluri,
Stingheră, în nopți se-aprinde speranța
Dar moare și ea ucisă de țeluri.

Iar albul păteză cu freamăt nesomnul,
În grote din gând iernează neantul,
Demoni se agită și-n calcă consemnul
Tridentele lor sfidează contractul.

Pândește din umbre târziul de seară
Strigoi răsculați se bat prin castele,
De frica din cuget, abisul coboară
În hăul uitării din mările mele.

Trecutul de mâine se plimbă prin ieri
Depart de vis prin crengi răvășite,
Pe tâmpile, mi se-aună cărunții năieri
Vâslind prin oceane de nopți nedormite.

Și timpul se scaldă-n licori otrăvite
Și nopțile-n nopți sunt albe și lungi
Și nu mai am tihnă, în zori gârbovite
Când ochii-mi de ziuă au stihuri în pungi.

08.02.2018